

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Jany Kábrtové v právní věci žalobce **Domov seniorů Metuj s.r.o.**, se sídlem Velké Svatoňovice č. 61, IČ: 28806000, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem AK Nypl, Novák, Kavalírová a partneři, se sídlem Hradec Králové, Dukelská 15, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1/376, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, čj. 2015/36469-223/1,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne **27. 8. 2015, čj. 2015/36469-223/1**, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, čj. 8393/SV/2015/Gr/SpD/13-4 ze dne 12. 5. 2015 a bylo zamítnuto odvolání žalobce. Rozhodnutím orgánu I. stupně bylo konstatováno **I. výrokem**, že se žalobce **dopustil správního deliktu** dle § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) tím, že

nejméně od září 2014 poskytuje v provozovně na adrese, pobytovou sociální službu typu domovy pro seniory dle § 49 zákona o sociálních službách, a to bez oprávnění k jejímu poskytování ve smyslu § 78 odst. 1 tohoto zákona. **II. výrokem** byla žalobci podle § 107 odst. 5 písm. f) zákona o sociálních službách **uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč** a **III. výrokem byla uložena** dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.**

V žalobě je namítáno, že správní orgán směšuje dohromady služby, poskytované ubytovaným osobám asistenty sociální péče, se službami, které asistentům poskytuje sám žalobce, s tím, že výčet činností poskytovaných klientům v rámci smlouvy o poskytnutí pomoci, příkazní smlouvy a smlouvy o ubytování odpovídají základním činnostem, případně i fakultativním činnostem, vymezeným zákonem o sociálních službách pro domov pro seniory v § 49 cit. zákona. Žalobce však není subjektem smlouvy o poskytnutí pomoci, ani tyto smlouvy pro ubytované nepřipravuje. Tyto byly uzavírány mezi asistenty sociální péče a ubytovanými. Žalobce tak pouze zprostředkoval kontakt mezi ubytovaným a asistentem sociální péče, a to na základě příkazní smlouvy a v případě, že ubytovaný měl o zprostředkování kontaktu žalobcem zájem. Za zásadní aspekt považuje žalobce to, že asistenti sociální péče s ním nejsou v žádné formě pracovněprávního vztahu, žalobce jejich činnost nijak neorganizuje a z příspěvku na péči, který na základě příkazních smluv uzavřených s ubytovanými, asistentům přeposílá, ničeho neinkasuje, neposkytuje žádné služby, které by z něj byly hrazeny. S těmito skutečnostmi se dle jeho názoru žalovaný dostatečně nevypořádal a hodnotil je v rozporu s provedenými důkazy. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že přestože nebylo prokázáno, že by odvolatel přímo připravoval rozpis služeb jednotlivých asistentů sociální péče, je nepochybné, že péče byla zajišťována a hrazena jeho prostřednictvím. Žalobce má však z průběhu řízení za prokázané, že odvolatel rozpis služeb nepřipravoval, asistenti si rozpis připravovali sami – zde odkaz na výpověď paní B., asistentky sociální péče a zdravotní sestry, která uvedla, že rozpis služeb připravovala sama a že s žalobcem není v žádné formě pracovněprávního vztahu. Žalobce rovněž nijak neorganizuje činnost asistentů, pouze na základě příkazní smlouvy zajišťuje pro ubytované vyhledání asistenta sociální péče a zorganizování setkání ubytovaného s vyhledaným asistentem sociální péče, případně provádí vyúčtování příspěvku na péči dle pokynů příkazce. Příkazní smlouvy uzavřeli ubytovaní s žalobcem na základě svobodné vůle a žalobce má za to, že zákon o sociálních službách ani jiný právní předpis nezakazuje, aby příjemce příspěvku na péči svěřil spravování administrativních záležitostí, spojených s jeho spravováním, jinému. Z uvedeného plyne, že žalobce nezajišťuje ubytovaným osobám sociální péči ve vlastním slova smyslu, pouze umožňuje asistentům sociální péče přístup do objektu penzionu, na jejich činnosti se dále nijak nepodílí, neorganizuje ji, nemá z ní žádný majetkový prospěch a pokud dospěl žalovaný k jiným závěrům, učinil tak v rozporu s provedenými důkazy. K závěrům žalovaného o naplnění činností dle § 49 odst. 2 zákona o sociálních službách žalobce připomíná, že není subjektem smlouvy o poskytnutí pomoci a sociální péči ubytovaným neposkytuje. Poskytuje pouze ubytování a stravování a zajišťuje dobrovolný program pro ty ubytované, kteří se ho chtějí zúčastnit. Původním záměrem žalobce bylo poskytovat registrovanou sociální službu, tento jeho záměr byl však zmařen rozhodnutím Rady města Nové Město nad

Metují, která nesouhlasila se změnou v užívání objektu, čímž znemožnila danou registraci získat. To vše za situace, kdy žalobce investoval značné finanční prostředky do úpravy objektu provozovny za účelem jejího přizpůsobení potřebám seniorů (vybavení pokojů polohovacími postelemi apod.). Jednatelka žalobce se z uvedených důvodů rozhodla zrekonstruovaný objekt využít za účelem poskytování ubytovacích služeb především pro seniory, kterým je poskytována možnost odebírat stravu, případně si ohřívat vlastní. Je též poskytován program, účast na něm je dobrovolná, ubytovaní nejsou nijak omezeni v pohybu, mohou kdykoliv odcházet, návštěvy jsou povoleny kdykoliv mimo dobu nočního klidu. Z místního šetření pak plyne zjištění čistého a upraveného prostředí. S přihlédnutím k tomu, že žalobce sám neposkytuje žádné sociální služby, pak považuje udělenou pokutu za nepřiměřeně vysokou, mající pro něho likvidační charakter, zde pak žalobce poukazuje na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008. Žalovaný se osobními a majetkovými poměry žalobce vůbec nezabýval, ač cit. rozhodnutí o takové povinnosti správního orgánu jasně hovoří. Pokud by soud nezrušil napadené rozhodnutí z důvodů nezákonnosti a nesprávnosti, je navrhováno snížení uložené pokuty.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 21. 10. 2015 plyne, že správní řízení ve věci spáchání správního deliktu spočívajícího v poskytování sociálních služeb bez oprávnění bylo zahájeno na základě podnětu Úřadu práce ČR ze dne 7. 1. 2015, poukazujícího na poskytování ubytovacích, stravovacích a ošetrovatelských služeb příjemcům příspěvku na péči. Krajský úřad posléze zjistil, že žalobce se na webových stránkách prezentuje jako zařízení pro seniory, od soběstačných až po zcela nesoběstačné a imobilní. Kromě ubytování a stravování nabízí ošetrovatelskou a zdravotnickou péči, volnočasové aktivity a jsou zveřejněny i formuláře, zjišťující krom základních údajů i výši důchodových dávek, příspěvku na péči, informace o zdravotním stavu, seznam léků, vyjádření ošetřujícího lékaře, včetně požadavku na anamnézu. Rovněž je zveřejněn seznam věcí, které si má klient vzít na pobyt. Z řízení dále vyšlo najevo, že péče je poskytována asistenty sociální péče, kteří mají smlouvy o poskytování péče uzavřeny přímo s klienty žalobce, s žalobcem nejsou v pracovněprávním či jiném smluvním vztahu. Žalobce zprostředkuje kontakt klientů s asistenty a poskytnuté služby zúčtuje, klienti posílají příspěvek na péči žalobci a ten je přepoště asistentům sociální péče. Z místního šetření z 9. 4. 2015 pak vyplynulo, že asistentská činnost je u žalobce vykonávána formou služeb jednotlivých asistentů, kteří se pak nestarají jen o klienta, s nímž mají uzavřenou smlouvu o péči, ale střídají se ve směnách a poskytují péči všem klientům v uvedeném oddělení. Provádějí i některé úkony zdravotní péče, jako např. výdej léků, aplikace injekcí. Smlouvy o poskytování péče mezi klientem a asistentem má žalobce k dispozici, jsou uloženy v zařízení. Do zařízení dochází jednou týdně smluvní lékař, který zde má k dispozici ordinaci. Z místního šetření dále plyne, že k dispozici jsou jedno až třílůžkové pokoje, vybavené polohovacími postelemi, některé též signalizačním zařízením, na dveřích jsou uvedena jména ubytovaných, což v zařízení poskytujícím ubytovací služby není běžné. Rovněž v takovém zařízení není obvyklé, aby v jednom pokoji bydlely osoby, které se předtím neznaly a byla zajišťována pravidelná lékařská a ošetrovatelská péče. Na základě uvedených zjištění dospěl krajský úřad k závěru, že klientům zařízení je poskytována sociální služba typu domova pro seniory ve smyslu ust. § 49 zákona o sociálních službách, neboť jsou zde osobám se sníženou soběstačností zejména z důvodu věku poskytovány služby ubytování, stravování, pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu a pomoc při osobní hygieně formou

ošetřovatelské činnosti, zajišťovanou asistenty střídajícími se ve směnách, zajištění lékařské péče a dalších činností v rámci denního programu žalobce (zahrnující kontakt s okolím, aktivizaci i sociálně terapeutické činnosti). Žalovaný pak měl za jednoznačně prokázané, že tyto služby klientům poskytovány jsou, že je poskytují asistenti dle rozpisu směn, na tomto faktu nic nemění. Primárním účelem institutu asistenta je poskytování sociální péče v přirozeném prostředí, kdy asistent poskytuje péči zejména osobně, což není případ žalobce, naopak, ten tím, že vede evidenci smluv asistentů s klienty, zprostředkovává jejich činnost, zajišťuje zdravotní a ošetřovatelskou péči, vybavení pokojů, zprostředkuje úhrady za asistentské služby, se fakticky chová jako poskytovatel sociální služby. Znaky správního deliktu ve smyslu § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách byly beze zbytku naplněny. Jako právnická osoba žalobce poskytuje sociální služby bez oprávnění. Zde žalovaný odkazuje na zákon o sociálních službách, který vyžaduje, aby sociální služby byly poskytovány na základě oprávnění formou registrace. Požadavek zákona není v tomto směru samoučelný, ale má být garancí kvality poskytované péče. Zároveň toto oprávnění nelze nahradit jiným, např. živnostenských oprávněním. Žalovaný pak v daném směru neposuzuje, zda služby poskytované žalobcem jsou či nejsou kvalitní, ale říká, že žalobce porušil zákon, pokud své služby neregistroval a poukazuje na to, že není obecně žádoucí, aby ustanovení zákona o sociálních službách o registraci poskytovatelů sociálních služeb byla obcházena poskytováním péče prostřednictvím asistentů sociální péče. Rozhodnutí ve věci má žalovaný za dostatečně odůvodněné, zohledňující všechny skutkové okolnosti a věcně správné. Výše pokuty byla stanovena s ohledem na okolnosti věci ve výši jedné čtvrtiny horní hranice, kterou stanoví zákon a je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V písemné replice ze dne 9. 11. 2015 pak žalobce s vyjádřením žalovaného nesouhlasil, zdůraznil, že asistenti sociálních služeb nejsou s žalobcem v žádném pracovněprávním vztahu, je jim žalobcem pouze umožňováno, aby za ubytovanými do zařízení docházeli. Svoji činnosti si asistenti organizují sami, připravují a uzavírají smlouvy o poskytnutí pomoci s klienty a připravují si rozpis služeb. Žalobce se na této jejich činnosti nepodílí a nemůže za ni být ani sankcionován. K argumentaci o ubytování více osob na pokojích sděluje žalobce, že mnohá ubytovací zařízení nabízejí různé typy pokojů, mezi nimi i sdílené, které ubytovaným zpravidla šetří náklady na ubytování. Toto tedy nemůže prokazovat údajné porušení zákona. Příspěvek na péči je pak dle pokynů příjemce příspěvku zasílán v celé výši asistentům sociální péče. Žalobce neubytovává pouze osoby, které jsou příjemci příspěvku na péči, v zásadě nemůže ovlivnit strukturu ubytovaných, přičemž nezastírá, že se z dříve uvedených důvodů soustředí na seniory. Žalobce je přesvědčen, že poskytuje své služby v souladu se zákonem a že pro tyto oprávnění ve smyslu zákona o sociálních službách nepotřebuje.

Při jednání soudu dne 5. 10. 2017 zástupkyně žalobce setrvala na podané žalobě a jejím obsahu, i následném doplnění, předmětné služby poskytovali asistenti, nikoliv žalobce, mezi žalobcem a asistenty neexistoval žádný smluvní vztah, pokuta byla uložena v nepřiměřené míře, je proto navrhováno, aby soud případně využil své moderační právo.

Krajský soud předně konstatoval, že v dané věci, která byla v počátku rozhodována samosoudcem, byl žalobě přiznán odkladný účinek, a to usnesením ze

dne 19. 10. 2015. Následné rozhodnutí soudu ve věci samé ze dne 21. 10. 2016, sp. zn. 32 Ad 18/2015 bylo zrušeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, kdy pod sp. zn. 3 Ads 284/2016 soud konstatoval, že pro projednání a rozhodování ve věcech správního deliktu je nezbytné, aby věc rozhodoval senát dle § 31 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.

Krajský soud při jednání dne 5. 10. 2017 informoval o podstatném obsahu správního spisu, když konstatoval, že se zde nachází podnět Úřadu práce Hradec Králové, datovaný dnem 7. 1. 2015, o neregistrovaných poskytovatelích sociálních služeb, dále výpis z obchodního rejstříku obchodní firmy Domov seniorů Metuj s.r.o. Velké Svatoňovice a rovněž údaje z veřejné části Živnostenského rejstříku. Správní spis dále obsahuje údaje z webových stránek – souhrnné informace a tiskopisy (Smlouva o poskytnutí pomoci, dále „co si vzít na pobyt“, Seznam a rozpis léků, Vyjádření lékaře o zdravotním stavu klienta, Základní informace o klientovi). Dále je přítomen Protokol o dostavení se jednatelky k podání vyjádření ze dne 25. 3. 2015, usnesení o povinnosti strpět ohledání místa poskytování možné soc. služby ze dne 8. 4. 2015, Protokol o místním šetření z 9. 4. 2015, Vyrozumění účastníka řízení před vydáním rozhodnutí ze dne 13. 4. 2015, Úřední záznam o nahlédnutí jednatelky do spisu ze dne 17. 4. 2015, Vyjádření žalobce ze dne 20. 4. 2015 a Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje z 12. 5. 2015. Spis konečně obsahuje i Odvolání a Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015.

Žalovaný rozhodl o správním deliktu žalobce ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, spočívajícím v poskytování pobytové sociální služby typu domova pro seniory dle § 49 tohoto zákona, a to bez oprávnění k jejímu poskytování ve smyslu § 78 odst. 1. Za poskytování těchto služeb nejméně od září 2014 byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč.

Zákon o sociálních službách v § 49 upravuje poskytování služeb v domovech pro seniory a uvádí, že se zde poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Uvedená služba obsahuje následující základní činnosti:

- Poskytnutí ubytování, poskytnutí stravy, pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu, pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, sociálně terapeutické činnosti a aktivizační činnosti, pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.

Ustanovení **§ 78** pak hovoří o tom, že sociální služby lze poskytovat pouze na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, není-li v § 83 a 84 stanoveno jinak; toto oprávnění vzniká rozhodnutím o registraci. O této pak rozhoduje krajský úřad příslušný podle místa trvalého nebo hlášeného pobytu fyzické osoby nebo sídla právnické osoby, popř. podle umístění organizační složky zahraniční právnické osoby na území České republiky; v případě, že zřizovatelem poskytovatele sociálních služeb je ministerstvo, rozhoduje o registraci tento orgán.

Ustanovení **§ 107** zákona o sociálních službách ve svém odst. 1 pojednává o situaci, kdy se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytuje sociální služby bez oprávnění k jejich poskytování, a to právě dle výše cit. § 78 odst. 1.

Z napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že sociální služby lze v České republice poskytovat výhradně na základě registrace (viz výše) a i zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, upravuje výslovně ve svém § 3 odst. 3 písm. af), že živností není poskytování sociálních služeb dle zvláštního předpisu. Registraci tak nelze nahrazovat živnostenským oprávněním. Z odůvodnění dále plyne, že sociální služby jsou charakteristické jak vykonávanými činnostmi, tak cílovou skupinou, které jsou tyto činnosti poskytovány, žalovaný zde souhlasí s žalobcem, že žádný právní předpis nezakazuje stanovit si jako cílovou skupinu podnikání seniory, nicméně, v případě, kdy jim poskytuje činnosti, odpovídající základním činnostem stanoveným pro určitý druh sociální služby, řídí se při výkonu této činnosti právě zákonem o sociálních službách. V tomto směru hodnotí žalovaný případ žalobce správně a krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje.

Žalovaný totiž svoji konstrukci naplněného správního deliktu ve smyslu ust. § 107 zákona o sociálních službách opírá o zjištění mající oporu ve správním spisu, že žalobce na základě smlouvy o poskytnutí pomoci zajišťoval klientům na adrese, pomoc při zvládání základních životních potřeb, mezi něž se řadí mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Na základě příkazní smlouvy klientům byly obstarávány záležitosti – zajištění přímé obslužné péče prostřednictvím asistenta sociální péče či pečovatelské služby, provádění vyúčtování příspěvku na péči asistentovi sociální péče či pečovatelské službě, komunikace s úřady práce směřující k zajištění finančních prostředků na přímou obslužnou péči, správa veškeré dokumentace a vyřizování záležitostí týkajících se příspěvku na péči, vedení dokumentace týkající se přímé obslužné péče, tj. smluv s asistentem sociální péče či smluv o poskytování pečovatelské služby, zajištění lékařské péče, zajištění zdravotního dohledu a odborné ošetrovatelské péče, zajištění kompenzačních pomůcek, zajištění léků a léčivých přípravků, zajištění služeb pedikúry, manikúry, kadeřníka, denního programu a volnočasových aktivit. Na základě smlouvy o ubytování a využívání služeb s ubytováním spojených pak bylo poskytováno klientům ubytování včetně celodenního stravování v zařízení na uvedené adrese shora. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na základě výše citovaných skutečností uzavírá, že výčet činností poskytovaných klientům v rámci Smlouvy o poskytnutí pomoci, Příkazní smlouvy a Smlouvy o ubytování odpovídá základním činnostem, případně i fakultativním činnostem, vymezeným zákonem o sociálních službách pro domov pro seniory v § 49.

Krajský soud pak po přezkoumání a projednání dané věci s žalovaným souhlasí a připomíná, že ze spisu jasně plyne, že žalobce již při rekonstrukci dané budovy měl jasný záměr poskytovat služby domova pro seniory, nedostal však příslušné povolení k žádané změně užívání budovy. Svůj podnikatelský záměr pak v další činnosti postavil na obejití zákona, když bez příslušné registrace dle § 78 zákona o sociálních službách skutečně reálně provozoval domov pro seniory, kde poskytoval výše cit. služby seniorům v návaznosti na jejich příspěvek na péči, pouze přímé účtování obcházel zprostředkováním uzavření příslušných smluv mezi klienty a asistenty sociální péče, kterým příspěvek přeposílal. Soud je přesvědčen, že sám žalobce si musí být uvedených skutečností vědom a že jeho obrana je toliko účelová. Krajský soud přitom poznamenává, že bere v úvahu potřeby provozování podobných služeb i toho, že žalovaný u žalobce kontrolou nezjistil prakticky žádné věcné pochybení v kvalitě poskytovaných služeb. Nemůže však pominout nutnost souladu provozování

poskytování sociálních služeb s podmínkami vytyčenými zákonem, a to právě z výše uvedených důvodů nutnosti možné kontroly jejich odborné kvality u generace seniorů.

V této souvislosti pak krajský soud považuje i výši uložené pokuty za vcelku adekvátní, řádně odůvodněnou. Jedná se o výši jedné čtvrtiny maximální možné sazby dle § 107 zákona o sociálních službách, jistě jde i o citelný zásah do majetkových práv žalobce, nicméně o spáchání deliktu v oblasti sociálních služeb neměl soud, jak výše uvedeno, žádné pochybnosti. Soud je přesvědčen, že subjekt, který se vyhýbá povinné registraci a povinností z ní plynoucím v oblasti sociálních služeb, si musí být takové skutečnosti vědom, tedy i toho, že správní orgán po jejím zjištění přistoupí k určité sankci. V daném případě soud uloženou výši pokuty neshledal za zjevně nepřiměřenou, konečně, soudu je známo, že s účinností od 1. 8. 2016, zcela zřejmě s ohledem na závažnost problému poskytování sociálních služeb bez příslušného oprávnění, došlo k novele ust. § 107 odst. 5 písm. f) zákona o sociálních službách a za tento delikt lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Takto vyjádřený obecný společenský zájem nemůže soud obcházet. Zásady, které se k adekvátnosti ukládání sankcí vztahují, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 4. 2012, pod čj. 7 As 22/2012-23 (www.nssoud.cz) a krajský soud je přesvědčen, že z odůvodnění žalovaného vyplývá, že potřebě zohlednění individuálních kritérií věnoval patřičnou pozornost.

K žalobním námitkám pak krajský soud uvádí, že tyto považuje za nedůvodné. To, že žalobce není subjektem smlouvy o poskytnutí pomoci, ani tyto smlouvy pro ubytované nepřipravuje, pouze zprostředkovává kontakt mezi klienty a asistenty sociální péče soud výše jasně pojmenoval tak, že takové jednání při jasném výsledku považuje za účelové obcházení zákona o sociálních službách. Seriózním argumentem pro vyvinění pak nemůže být ani připomínka o tom, že rozpis služeb pro asistenty neprovádí sám žalobce, který tak činnost asistentů nijak neorganizuje, pouze vlastně umožňuje asistentům přístup do budovy, kde svoje služby mohou poskytovat. Na závěru soudu, výše vyjádřeném, pak nemůže nic změnit ani namítaný dobrovolný rozsah případných osobních aktivit ubytovaných a jejich možný nekontrolovaný pohyb mimo penzion.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem krajský soud nemohl vyhovět žalobě, a tuto tedy v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. říjen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
L. P.